

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TAHEREH MAFI

Suomentanut Salla Voutilainen

VAPAUTA MINUT.

SHATTER ME -MAAILMAN TARINA

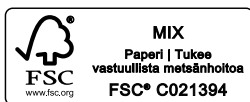
WSOY

TAHEREH MAFI

VAPAUTA MINUT

SUOMENTANUT
SALLA VOUTILAINEN

Werner Söderström Osakeyhtiö, Helsinki

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos:
Release Me

Copyright © 2026 by Tahereh Mafi
All Rights Reserved

Published by agreement with Writers House, New York
and Sebes & Bisseling Literary Agency, Amsterdam.

Suomenkielinen laitos © Salla Voutilainen ja WSOY, 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-951-0-52750-4
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Kaikkialla ympärilläsi on juoksuhiiekkaa,
joka velloo jalkojesi juuressa,
koettaa imaista sinut pelon, itsesäälin ja
epätoivon syvyyksiin.
Siksi sinun on käveltävä kepeästi.
Kepeästi, rakkaani.

– Aldous Huxley
(suom. Ville-Juhani Sutinen)

WARNER

LUKU 1

»No?» Käännyin hitaasti katsomaan Adamia, nojaan olkapäällä kylmään betoniseinään. »Tuntuuko mitään?»

Adam vetää kireästi henkeä.

»En osaa sanoa», hän sanoo. Hän työntää kädet taskuun ja puhahtaa päätään pudistellen. »Tarvitsen vähän lisääaikaa. Tässä on jotain outoa.»

Katson, kuinka Adam vaihtaa painoa jalalta toiselle samalla, kun hänen katseensa mittailee suurta ikkunaa ja karua kohtausta lasin takana. Rosabelle Wolff istuu liikkumattomana metallituolissa. Hän on jäykkä kuin suolapatsas, kun Hugo, ventovieraaksi muuttunut isä, yrittää jälleen kuulustella tyttärtään ilman menestystä.

»Rosa», Hugo sanoo epätoivoisesti, hänen äänensä kohoaa kimeämmäksi. »Kiltti... mikset puhu minulle...?»

Hän epäonnistuu kerta toisensa jälkeen.

Joka päivä Hugon hätä kasvaa tuntien kuluessa, hänen emotionaalinen epävakautensa kiihtyy liki hysteeriseksi samalla kun Rosabelle käy aina vain etäisemmäksi. Olen ehdottanut Hugolle monta kertaa, että hankkeesta luovutaisiin, mutta hän ei pysty objektiivisuuteen nyt, kun on nähnyt Rosabellen uudestaan oltuaan tästä erossa niin kauan. Hän ei aio hellittää vaan janoaa vimmaisesti tuttuuden kipinää, vapahduksen hetkeä. Olin toivonut, että Hugon määrätietoisuus saada yhteys tyttärensä tarjoaisi meille kovasti kaivatun psykologisen edun, mutta ikävä totuus on se, että Hugosta on tullut haitta. Mikä pahempaa, menetämme hänen takiaan aikaa. Useimpina päivinä nämä sessiot päättyvät kyyneliin.

Hugon, ei Rosabellen.

Yritän joka päivä parhaani mukaan pitää etäisyyttä hänen tuskansa.

Mutta huolestuttavampaa on se, etten ole saanut Rosa-bellesta lukemaa yli viikkoon. Hänen katseensa on tyhjä, hänen energiansa kylmä. Kanssaihminen psyykkisen vyöryn alle jääminen on minulle niin tuttua, että tuntuu melkein hämmentävältä kohdata hänen hiljaisuutensa.

Rosabellen emotionaalinen syöte on olematon.

Olen tavannut koko elämäni aikana vain yhden toisen ihmisen, jonka emotionaalista tilaa en pystynyt ymmärtämään – ja hän seisoo vieressäni. Velipuoleni Adam Kent Anderson. Meillä on ikäeroa vain vuosi ja vartuimme tietämättä totuutta toisistamme tai perheestämme. Hyvin pitkään Adam ja minä suljimme isämme nimen elämästämme; Anderson oli aikanaan repinyt meidät erilleen. Meidän isämme oli tarkoituksella usuttanut meidät toisiamme vastaan, itse asiassa yritimme kerran tappaa toisemme. Mutta viimeisen kymmenen vuoden aikana olemme oppineet ottamaan yhteisen nimmemme takaisin käyttöön, ommelleet itsemme hitaasti takaisin yhteen. Minä ja veljeni, viimeinkin rinnatusten saman lipun alla.

Ella sen innoitti. Ella, joka ei antanut hänelle kirjoitetun tarinan rikkoo tai leimata itseään. Hän opetti minulle, että se on mahdollista, kun hän otti takaisin nimen Juliette.

Maailma tuntee hänet nimellä Juliette Ferrars.

Minulle hän on aina Ella.

Tunnen kivun pistoksen, kun ajattelen häntä. Jännityn, vaikka yritän sivuuttaa pelon terän, joka on viime aikoina jumittanut keuhkojen välissä. Nykyään sykkeen kiihtyminen vaanii jokaisen valvomattoman sydämen löynnin takana, ja omat tunteeni ovat niin epävakaita, etten voi antaa itseni kokea niitä täysillä. Silkkipaperisieluni ei kestä ajatusta Ellan tai syntymättömän lapsemme menettämisestä. Tunnen nytkin

vapinan hivuttautuvan ruumiiseeni ja puristan kädet nyrkkiin, puren hammasta, lokeroin elämäni niin kuin aina.

Niin kuin on pakko.

»Hei», Adam sanoo äkisti.

Katson häntä silmiin ja oivallan vasta silloin, että Adam on tarkkaillut minua.

»Kaikki hyvin?»

Valhe pääsee nopeasti suustani. »Kyllä.»

»Oletko varma?»

Adamin huoli yllättää ja riisuu minut aseista aina vaan, vaikka hänen reaktionsa ovatkin johdonmukaisia.

»Olen varma», vastaan ja käännyn pois päin, pinnistelen saadakseni mieleni suojamuurin pystyyn.

»Hei», hän sanoo taas. »Katsopa hetki tänne päin.»

Kun kohotan katseeni, tunnen Adamin sympatian kuohahduksen. Ennen kaikkea näen, miten hän tutkailee kasvojani ja skannaa minut sitten kokonaan ikään kuin etsisi vuotavia haavoja.

»Pyydänpö, että Alia käy tsekkaamassa?»

Sanat viiltävät hämmentävän kipeästi.

En tiennyt ollenkaan, että olin niin läpinäkyvä; en halua sääliä. Sydän alkaa silti pamppailla. Pelkoni uhkaavat vuotaa ulos häkistään, vaikka kiitollisuus leviääkin sisälläni kuin staattinen kohina ja pörhistyy ihon alla. Tuttu terä lävistää minut uudestaan. En saa pelkoa asettumaan riittävän nopeasti, vaan vetäydyn sen sijaan niin kauas mieleni perukoille, että tunnen itseni fyysisesti etäiseksi, kun vastaan robottimaisesti: »Nazeera on siellä parhaillaan. Mutta kiitos.»

Adam katsoo minua vielä hetken silmiin ja nyökkää lopulta.

Pidin häntä joskus aivottomana sotilaana.

Monta monituista vuotta sitten luin hänet aivan väärin. Itse asiassa en osannut lukea häntä lainkaan. Adamin sisäinen hiljaisuus ei ollut milloinkaan yhtä rikkumatonta tai painostavaa

kuin Rosabellen, mutta hänen emotionaaliset vihjeensä saivat hänet vaikuttamaan sekä epämääräiseltä että jäykältä. Ajattelin sen seurauksena, että minulla olisi vapaus olettaa hänen olevan ykkösluokan idiootti. Onkin niin, että Adamilla on epätavallinen kyky neutraloida muiden yliluonnolliset kyvyt, ja hän oli alitajuisesti käyttänyt taitoaan ja sulkenut minut ulos. Yhteen aikaan hän ei edes tiennyt, miten suojakilven saa pois, mutta nykyään hän harvemmin vaivautuu piilottamaan tunteitaan minulta. Hän kutsuu sitä kasvamiseksi.

Minä kutsun sitä meluksi.

»No niin», Adam sanoo valmiina vaihtamaan aihetta. Hän vetää henkeä ja kääntää katseensa takaisin kuulusteluhuoneeseen. »Uskotko oikeasti, että tyttö hyödyntää jonkinlaista suojakilpeä?»

Astun lähemmäs ikkunaa veljeni viereen. Kun syke rauhoittuu, tunnen hakulaitteen värisevän taskussani, jokainen surahdus on kuin laukaus päähän. Vilkaisen notifikaatioita, silmäilen ne läpi hätätapausten varalta mutten huomaa juuri nyt yhtäkään. Rakennan mielessäni tulevan urakan runkoa: lisään äänettömästi askareita tehtävälistaani, luonnostelen vastauksia kysymyksiin, hahmottelen ratkaisuja ongelmiin, delegoin vastuutehtäviä, yritän ennakoida seuraavaa sudenkuoppaa. Panen sen kaiken sivuun myöhemmin hoidettavaksi.

Vilkaisen Adamia sivusilmällä.

Luulin pukeutuneeni tänään rennosti, valitsin tavanomaisen uniformun sijaan nahkatakin, suorat housut ja saappaat. Adam kuitenkin määrittelee uudelleen sanan »rennosti». Hänellä on haalistuneet farkut ja vanhan hupparin päällä kevyttoppatakki, leukaa varjostaa ainakin päivän vanha sänki. Hiukset kaipaavat leikkausta. Lenkkarit ovat naarmuiset ja kuluneet, ja hän on kiristänyt nauhat niin tiukalle, että kengän kieli ja kärki puristuvat. Näky inhottaa minua niin aggressiivisesti, että minun on pakotettava itseni katsomaan

muualle. Pyörittelen vihkisormusta sormessani. On vaikea olla sanomatta mitään hänen kengistään.

»En tiedä, onko kyse kilvestä», myönnän ja palautan katseeni Rosabelleen.

Metalli kilahtaa himmeästi, kun Rosabelle suoristautuu paikallaan ja hänen kahleensa osuvat yhteen. Hugo, joka on vajonnut lannistuneena lattialle, kuulee äänen ja kohottaa katseensa.

»Rosa», Hugo sanoo, hänen äänensä pettää, kun hän toistaa samoja lauseita yhä uudestaan. »Kiltti. Usko minua... en olisi koskaan hylännyt teitä. Minut pakotettiin siihen. Ole kiltti, sano jotain...»

Katson Adamiin, ankkuroin itseni huoneeseen.

»Kuten tiedät», sanon hänelle, »meille selvisi viime viikolla, että agentilla on ennenkuulumaton kyky kuolla niin halutesaan. On mahdollista, että hän pystyy lisäksi sulkemaan mielensä. Mutta loogisesti ajatellen hän olisi aktivoinut voiman jo aikaisemmin, mikäli kykenisi sellaiseen.»

»Etkä usko, että hän on tehnyt niin?»

»En tiedä», sanon uudestaan, hiljempaa tällä kertaa. »Minulla ei ole aikaisemmin ollut vaikeuksia tuntea hänen tunteitaan, ja siksi luulenkin, että tämä on jokin uusi voima, jokin mitä emme ole ennen nähneet.»

Adam nyökkää kulmat kurtussa. »Ja luulet, että voisin onnistua purkamaan sen. Että hän osaa kytkeä sen päälle ja pois.»

»En tiedä», sanon kolmannen kerran. »En ole vielä valmis lukitsemaan kantaani. Jos huomaat, että pystyt sammuttamaan hänen voimansa, voisin ehkä ymmärtää sen lähdetä. Yritän päätellä onko voima, millainen se ikinä onkin, sisäinen, jonka hän aktivoi itse, vai ulkoinen, jota generoidaan etäältä.»

»Etägeneroidaan?» Adam kohottaa kulmakarvojaan. »Ai siis luuletko, että Uusperustajat olisivat katkaisseet virran aivojen mikrosirusta?»

»Hänen aivoissaan ei ole mikrosirua», sanon mieli mustuen, kun kohtaan Adamin katseen. »Jos olisi, niin häntä olisi paljon helpompi ymmärtää. Tiedän vain, että tämä», nyökkään kohti ikkunaa, »ei ole hänen luonnollinen tilansa. Tiedän, että hän pystyy voimakkaisiin tunteisiin ja aivotoimintaan, mutta hänen mielensä on ollut läpitunkematon siitä lähtien, kun hänet vangittiin. En ole koskaan törmännyt mihinkään tällaiseen.»

»Niinkö?» Adam ihmettelee niin että hämmästys kuohahattaa. »Edes minun kanssani?»

Tunnen, kuinka hän heittää välillemme muurin kysymyksen havainnollistamiseksi, se saa hänen hämmästyksensä laimenemaan aneemisen tasapaksuksi mielenkiinnoksi.

»En», sanon ja palautan katseeni vankiin. »En edes sinun kanssasi.»

Rosabellen hiljaisuus on niin täydellinen, että hän voisi yhtä hyvin olla kuollut.

Hän on täysin ilmeetön, vaikka on hiljattain tavannut isänsä yli kymmenen vuoden erossa olon jälkeen. Hän vaihtaa silloin tällöin asentoa tuolissaan, hänen kahlitut kätensä ovat ristissä selän takana ja metallin ääni soi hiljaa huoneessa. Aina kun niin tapahtuu, Hugo joutuu silminnähden tuskaisen toivon valtaan. Hän käytännössä pidättää hengitystä luullessaan, että tytär saattaisi viimeinkin puhua, mutta kahdeksan päivän aikana Rosabelle ei ole sanonut sanaakaan. Elleivät hänen silmänsä räpsyisi ihmismäisesti, rintakehänsä kohoilisi ja ellei hän vaihtaisi silloin tällöin asentoaan tuolissa, häntä saattaisi erehtyä luulemaan koneeksi.

Tai haamuksi.

Hänessä on jotain aavemaista. Hän on hätkähdyttävän hento, hänessä ei ole juuri ainetta eikä väriä. Hän on lähes posliininvalkoinen, hänen ihonsa ja hiuksensa ovat vailla pigmenttiä. Haaleus yltää hänen silmiinsäkin – niiden väri

on jonkinlainen harmaa. Ihon kalpeus on silti toissijainen varsinaisen ongelman rinnalla, jonka voi havaita vain hänen seurassaan: Rosabelle ei tunnu kuuluvan tänne. Hän säteilee toismaailmallista resonanssia, ikään kuin hän olisi kuollut syntyessään mutta hänet olisi tuomittu elämään.

Minulle tulee epämurkava olo, jos katson häntä liian pitkään.

Joudun syviin vesiin, jos katson häntä liian pitkään. Näen hänessä vivahteita itsestäni enkä pidä rinnastuksesta.

»Eikö hän todella ole sanonut mitään viikkoon?» Adam kysyy ja vaimentaa äänensä melkein kuiskaukseksi.

»Kahdeksaan päivään», sanon ja korjaan hieman asentoani. Uupumus alkaa painaa. Yritän turhaan hälventää päässä kasvavaa painetta painamalla otsaani kämmenentyvellä. »Ja ei. Ei sanaakaan.»

Tiedän, että Rosabelle pystyy tuntemaan vaikka mitä.

Sain selvän lukeman, kun hän tuli ensimmäisen kerran tajuihinsa Uuteen valtakuntaan saavuttuaan. Hän oli ollut niin huonossa kunnossa, että hänen sydämensä oli melkein pysähtynyt, niin epävakaana, että oli oksentanut. Olen nähnyt pelon kirkastavan hänen silmänsä, olen nähnyt tunteen elävöittävän hänen kasvonsa, olen nähnyt hänen poskiensa punehtuvan. Sain hänestä lukeman silloinkin, kun hän makasi ruumishuoneella vasta kuolleista heränneenä. Hän tuntui prosessoivan jotain surun kaltaista, mikä yllätti minut. Pystyin lukemaan häntä jopa juuri ennen vangitsemista. Sillä hetkellä hän ei kyennyt kätkemään järkytystään eikä kaoottisia tunteitaan nuorempaa veljeäni kohtaan. Tiesin, että taktinen manööverini oli onnistunut, kun tunsin hänen kauhunsä isän jälleennäkemisestä. Minä en erehtynyt hänen tunteistaan silloin.

Tässä vaiheessa meillä pitäisi olla jo tuloksia.

Tunnen äkkiarvaamatta, kuinka Adam taipuu pettymyksen hyökyäallolle. Hän hylkää paikkansa ikkunan edessä

ja lysähtää kovalle tuolille, jonka metalliset jalat raapivat betonilattiaa, kun hän huokaisee. Adamin polvi alkaa heti ponnahtella. Pelkkä kehonkielikin huutaa, ettei hän halua olla täällä, mutta pystyn lisäksi tuntemaan, kuinka hänen ahdistuksensa kasvaa ja hermostunut energia täyttää huoneen kuin myrsky. Siitä tulee levoton olo. Rintaa puristaa.

Tiedän, mitä hän aikoo sanoa.

Olen tiennyt jo muutaman minuutin ajan. Olen yrittänyt ratkoa omaa pettymystäni odotellessani, että Adam kertoo minulle sen, mikä on nyt ilmiselvää.

Vilkaisen sillä välin kelloa.

Päiviin on alkanut muodostua kaava. Hugo luopui kunnollisista kuulusteluyrityksistä viitisentoista minuuttia sitten ja kyhjöttää nyt seinää vasten silminnähden tolaltaan. Suljen silmät hetkeksi ja yritän teljetä hänen kasvavan tuskansa pääni ulkopuolelle. Hugo on matkalla kohti täydellistä hermoro-mahdusta, johon kuulustelusessiot yleensä päättyvät.

»Olen pahoillani», Adam sanoo lopulta. »Haluaisin auttaa, mutta tämä on kuin... en osaa selittää. Vähän niin kuin yritäisi napata kalan paljain käsin. Välillä tuntuu, että tavoitan jotain, mutta sitten se katoaa kuin olisin kuvitellut koko jutun. Jos hänellä on jonkinlainen voima tai aktiivinen suojakilpi, en usko että se on normaali. En saa siitä otetta.»

Onnistun nyökkäämään. Päässä jyskyttää. Adamin suotta tuntema syyllisyys kolahtaa minuun. »Kiitos kun tulit kuitenkin», sanon hänelle. »Tiedän ettet tykkää sekaantua näihin asioihin.»

Adam ei ole eri mieltä.

Itse asiassa sanani taitavat antaa hänelle epäsuorasti luvan päästää epämukavuutensa valloilleen, ja yhtäkkiä hänen aversionsa ryöpsähtää koko painollaan päälleni.

»Täällä on ihan hemmetin karmivaa», hän sanoo ja vilkaisee ympärilleen suljetussa tilassa. »En tajua, miten kestät tätä joka päivä.»

Hugon tuska nousee äkisti, ja olen vähällä venäyttää niskani, kun yritän karistaa tunteen pois.

»Miksi sanoit noin», pakotan itseni sanomaan, »niin kuin luulisit, että nautin täällä olemisesta.»

»Etkö sitten nauti?» Adam kysyy.

Heitän häneen synkän katseen. Hän nauraa.

»Mitä?» hän kysyy ja panee kädet puuskaan. »Eikö tämä ole vähän niin kuin luonnollinen elinympäristösi? Luulin, että tykkäät...» Adam kavahtaa näkyvästi, metalli kirskahtaa, kun hän työntää tuolinsa kauemmas ja melkein kaatuu. »Jessus, itkeekö miekkonen?»

Vilkaisen Hugoa, ja jännitys ruumiissani kiertyy kireämmälle. »Hänellä on ollut rankkaa.»

»Meinaatko, että hän tekee tätä säännöllisesti?»

»Useimpina päivinä», vastaan.

Terästäni itseni ja painan sitten sormeni ikkunaa vasten, herätän lasin; kuulustelunäkymän eteen ilmestyy vihreänä hehkuva digitaalinen komentolista. Huoneessa kaikuu melodinen mutina.

»Hyvää iltapäivää, kenraali», sanoo pehmeä, ruumiiton ääni. »Toistetaanko transkriptio?»

»Ei nyt», vastaan. »Valmistaudu lopettamaan sessio. Kutsu Samuel. Käynnistä turvallisuusprotokolla vangin siirtoa varten.»

»Kyllä, kenraali.»

»Lataa tämän päivän transkriptio tiedostoihini samalla, kun lopetat session. Mutta vahvista ensin, että olet tehnyt muistiinpanot jokaisesta Rosabelle Wolffin tänään päästämästä äänestä ja tekemästä liikkeestä.»

Rytmikäs *ping*.

»Vahvistettu, kenraali.»

»Edellisiin transkriptioihin on merkitty Rosabelle Wolffin osalta pelkästään puhe ja puhumattomuus. Käy läpi kaikki

edelliset tallenteet ja päivitä olemassa olevat transkriptiot niin, että mukaan liitetään soveltuvilta osin Rosabelle Wolffin äänet ja liikkeet.»

»Kyllä, kenraali», sanoo ääni. Hiljaisuus ja sitten toinen rytmikäs *ping*. »Transkriptiot on päivitetty.»

»Nosta Rosabellen kahleiden jännite seitsemäänkymmeneenviiteen prosenttiin», sanon. »Alenna neljäänkymmeneenviiteen prosenttiin, kun hän on turvallisesti sellissään.»

»Kyllä, kenraali. Lisään jännitettä nyt.»

Kuten aina, Rosabelle ei näytä reagoivan sähkövirtaan.

Kahdeksan päivän aikana hän ei ole osoittanut edes tuntevansa kipua. Tiedän kahleiden uhkuvan tällä hetkellä sanoinkuvaamatonta sähkövarausta, mutta hän ei edes henkäise ääneen. Hän odottaa kärsivällisesti, että hänet haetaan, elottomana kuin nukke.

Leukani kiristyy.

Jos tämä on hänen osaltaan taktikointia, niin minun on myönnettävä, että se toimii. Alan menettää kärsivällisyyteni metodeihimme. Menetän kärsivällisyyteni *häneen*.

Tekisi mieli vaihtaa vähemmän inhimilliseen lähestymistapaan reaktion saamiseksi. Olen kuitenkin todistanut sen verran Rosabellen kummallisuuksia, että tiedän hänen pystyvän turruttamaan itsensä kärsimykselle vaikka hän pysyy tajuisaan. Päättelin viikkoja sitten, että fyysinen kidutus ei riittäisi löystyttämään hänen kielenkantojaan. Ainoa vaihtoehto oli psykologinen manipulaatio. Oletin, että hänen heikkoutensa siskoa kohtaan tarkoittaisi myös heikkoutta isän suhteen. Olin selvästi väärässä. Hän tietää, mitä tekee.

Eikä minulla ole aavistustakaan, mitä hän suunnittelee.

»Jännite nostettu, kenraali. Sessio on lopetettu.»

Kuulusteluhuoneen valot muuttuvat tuskallisen kirkkaiksi, pehmeä hälytysääni helähtelee. Hugo on juurtunut lattiaan, hän on vetänyt polvet leukaansa vasten kuin lapsi.

Hän painaa kasvot käsiinsä, kun ovi avautuu ja vartijat marssivat sisään.

Uusi päivä, uusi epäonnistuminen.

Ahdistukseni voimistuu entisestään.

Mielessäni ei ole epäilystäkään siitä, että Rosabelle odottaa sopivaa hetkeä. Hän, kuten minäkin, on Uusperustajien rakentama. Meidänlaisemme sikisivät julmuudesta, meidät on räätälöity selviytymään mitä ankarimmissa olosuhteissa, valmennettu kukoistamaan sotavankeina. En ole silti koskaan kohdannut ketään Rosabellen kaltaista. Hän ei ole ainoastaan resistentti ulkoiselle stimulaatiolle vaan on osoittautunut immuuniksi jopa meidän teknologiallemme, joka olisi voinut sammuttaa hänen voimansa.

Rosabellen altistaminen Adamille oli viimeinen oljenkorsi.

Vedän hitaasti ja rauhallisesti henkeä, kun painerengas tuntuu kiristyvän pääni ympärillä. Minulla on kyky aistia muiden tunteet, mutta sitäkin mahtavampi on kykyni hyödyntää mitä tahansa yliluonnollista voimaa. Normaalitylanteessa pystyisin ottamaan Rosabellen voiman ja käyttämään sitä häntä vastaan.

Sen sijaan hänen kanssaan toimiminen on kuin käsittelisi kuollutta paristoa.

Huoneessa helähtää uudestaan melodinen mutina. »Voinko auttaa vielä muuten, kenraali?»

»Luo erillinen tiedosto», sanon, »jossa on korostettuna kaikki Rosabellen nonverbaaliset reaktiot kahdeksan päivän ajalta. Haluan vertailun tunnin tarkkuudella.»

»Luodaan tiedostoa, kenraali.»

»Siinä kaikki tältä päivältä.»

Metalliovi pamahtaa kaikuvasti, kun Rosabelle saatetaan turvallisesti pois huoneesta. Näkökenttäni laidalla Adam hätkähtää. Poistan kaikki kehoitteet ja suljen viestimet; kuuluu uusi melodinen *ping*.

Lopulta käännyn vastentahtoisesti takaisin Adamiin päin.

Olen tuntenut koko ajan hänen peittelemättömän tuijotuksensa. Olen tuntenut hänen hiljaisen, epäröivän, hämmennyneen ihailunsa.

Se vaivaa minua.

»Onko se outoa», hän sanoo, ja hänen hymynsä levenee, kun hän katselee minua, »etten meinaa muistaa, miten päheä olet nykyään?»

»On.»

Hän nauraa ääneen. »Siistiä että suhtaudut siihen nöyrästi.»

»Ei ole kyse vaatimattomuudesta», sanon kiukustuen. »Valvon kaikkia Uuden valtakunnan puolustushaaroja. Pitäisi oikein erikseen yrittää, jos haluaisi unohtaa mitä teen.»

»En sanonut, että unohtelen mitä teet», hän sanoo. »En vain meinaa muistaa titteliäsi.»

Tuijotan häntä ja kärsimättömyyteni kasvaa.

»Mitä?» hän kysyy. »Se vaihtelee. Eikö vaihtelekin?»

»Ei.»

Kurttu Adamin kulmakarvojen välissä syvenee. »Mutta onhan se titteli ainakin pari kertaa vaihtunut?» Hänen polvensa ponnahtelee taas, ja näen vilauksen hänen anteeksiantamattomista kengännauhoistaan, puristuneesta kengän kärjestä, kolmoissolmulle sitaistusta sotkusta. Jyskytys päässä pahenee. Muistutan itseäni pysymään hiljaa hänen kengistään, pitämään ei-toivotut neuvoni omana tietonani, kun hän lisää: »Luulin että olet komentaja tai jotain. Tai valtionpäämies. Mutta robotti sanoi sinua äsken kenraaliksi. Kyllä se minusta on aika hämmentävää.»

»Ei se ole hämmentävää», sanon viileästi. »Juliette on valtionjohtaja. Minä olen puolustusvoimain komentaja.»

»Voisitko taas muistuttaa, mitä eroa niillä on?»

»En.»

»Mutta se on uutta, eikö olekin? Etkö saanutkin hiljattain ylennyksen?»

»En.»

Vaiennan hakulaitteeseen saapuvien uusien notifikaatioiden sarjan. Selaan ainakin kymmenkunta kiireellistä viestiä ja vilkaisen muutamaa, jotka on merkitty tärkeiksi:

Ei mitään raportoitavaa. Rauhoitu. Hän nukkuu.

Älä SAATANÄ lähetele ohjeita

Hei äijä, Jamesilla on varmaan menkat

Tulokseton, sir. Pullosta pitää ottaa uusi näyte, jotta voidaan ajaa uudet testit

Venyttelen niskaani ja puristan hakulaitetta liian tiukasti, yritän karkottaa hartioideni läpi säteilevän kireyden. Pinnistelen saadakseni ajatukseni järjestykseen, mutta huomiostani kilpailee liian moni asia. Mieleni on kuin viallinen kameran linssi, joka yrittää turhaan tarkentaa kohteeseen.

Minulla on jyrätty olo.

Hugon hiljainen itku vainooa minua, Rosabellen arkojen liikahdusten kaiut kahahtelevat edelleen muistissani, kattovalojen hiljainen surina pahentaa päänsärkyäni, Adamin jalan ponnahtelu uhkaa tehdä minut hulluksi.

Suljen silmät. Avaan ne.

Minulla on ikävä vaimoani.

Haluan kotiin.

»Oi», Adam sanoo ja kurtistaa kulmiaan entistä tiukemmin.
»Ehkä se olikin Kenji? Saiko Kenji ylennyksen?»

»Kaksi vuotta sitten», sanon ja pakotan itseni olemaan läsnä.

Adamin hämmennys on käsinkosketeltavaa ja ärsyttävää.

»Mutta joku sai ylennyksen, eikö saanutkin?» hän jatkaa.

»Miksi minusta tuntuu, että joku sai ylennyksen?»

»Ehkä sinä ajattelet Jamesia», sanon epäystävällisesti. Liian terävästi. »Joka alennettiin hiljattain.»

Adam nojaa taaksepäin tuolissaan ja lepuuttaa toista jalkaansa polven päällä. Jalka ponnahtelee. »Hei hei, me ollaan samalla puolella. Olen ihan yhtä nyppiintynyt Jamesiin kuin sinäkin.»

»Tuskinpa.»

»Okei», hän sanoo hitaasti. »Ihan sama. Ei se ole kilpailu.»

En pysty hengittämään riittävän syvään. Kallossa takoo melkein sokaisevasti. Sanon itselleni, että pitää palata keskukseen, lopettaa tämä sessio, keskittyä pelkästään akuutteihin asioihin. Prioriteetteihin. Kuulen sen sijaan kivahtavani: »Sinulla on liian isot lenkkarit.»

Adamin katse ponnahtaa ylös. »Mitä että?»

»Liian isot lenkkarit», toistan ja käännän katseeni ikkunaan. Hugo kyhjöttää nurkassa kuin kuollut hyönteinen. Minun pitää jälleen kerran pärjätä tämän emotionaalisen laskeuman kanssa. »Nauhoja ei kuulu kiristää noin tiukalle. Hanki pienemmät.»

Adam naurahtaa ilottomasti. »Öö, olen ostanut omat kenkäni ihan itse jo pitkään. Uskoisin, että tiedän oikean koon.»

Käännyn katsomaan häntä. »Ilmeisesti et.»

»Mikä helkkari sinua vaivaa?»

»Tiedän, miten kenkien on tarkoitus istua jalkaan», sanon vaikken olisi alkuunkaan halunnut avata suutani. En tiedä, miksi otin asian puheeksi. En tiedä, miksi puhun edelleen. Voisinpa perua koko jutun. »Sinun ei pitäisi joutua vetämään nauhoja sumppuun, kenkien pitäisi pysyä jalassa muutenkin. Jos nauhat pitää kiristää tuolla tavalla, niin kenkä on väärän kokoinen –»

»Arvaa mitä», hän keskeyttää, »tällaisen paskan takia sinua vihataan. Miksi ihmeessä pitää saarnata minulle kengistä? Anna minun hitto vie vetää nauhat kireälle, jos haluan. Mitä se sinua kiinnostaa?»

»Täytyy sen jotakuta kiinnostaa», sanon vastaan. »Jonkun pitää tietää, että on oikea tapa tehdä asiat. Miksi tehdä joku asia väärin, kun on parempikin tapa? Miksi kulkea ehdoin tahdoin tietämättömyyden polulla vain siksi, että se on tuttu? Ja miksi sinun pitää käyttää kiro sanoja näkökulmasi korostamiseen? Kuinka monta kertaa siitä on puhuttu?»

»Arvaapa mistä tykkään?» Adam tuhahtaa ja panee kätensä puuskaan.

Tunnen kuinka hänen kiukkunsa yltyy.

»Tykkään tosi, tosi paljon siitä, kun sinä, hallitseva hyveellisyyden kuningas, jaat elämänohjeita.»

Pudistan päätäni ja katson muualle.

»Tai siis, voisit vaikka olla ampumassa jotakuta päähän», Adam jatkaa, »ja jos kävelisin ohi juuri sillä hetkellä ja sanoisin: 'Voi hitto, äijä ampui tuota tyyppiä päähän!' niin katsoisit minua niin kuin minä olisin se, joka teki jotain väärin.»

»Ammun ihmisiä vain silloin, kun he ansaitsevat tulla ammutuiksi», huomautan. »Sinulla taas on tarve maustaa jokaista lausetta vulgaarilla epiteetillä, mikä ei tee muuta kuin heikentää —»

»Vautsi», hän sanoo teeskennellen ällistynyttä. »Sinun pääkoppaasi pitäisi tutkia. En ole varmaan eläessäni tavannut ketään yhtä harhaista. Paitsi ehkä Jamesin, ja me kumpikin tiedetään, että se on sinun syytäsi.»

»Minun syytäni?» toistan jäykistyen ja käännyn katsomaan häntä. Raivo säteilee rinnassani. »Minunko syytäni?»

Adam irvistää. »Niin, veli, ihan omaa syytäsi —»

»Jos tämä tilanne on jonkun syytä, niin sinun», sanon terävästi. »Sinä sait hänet uskomaan, että on hyväksyttävää halveksua auktoriteetteja, elää ylimielisesti. Sinä sait hänet uskomaan, että rämäpäisyys on hyväksyttävää. Sinä sait hänen uskomaan, että on hyväksyttävää puhua käyttämällä halvimpia sanoja, mitä kielellä on tarjota —»

»Minä?» Adam tuhahtaa epäuskoisesti. Hän ristii jalkansa ja lopettaa viimeinkin jalan pompottelun. »Oletko tosissasi? Jos minulla olisi yhtään vaikutusvaltaa siihen pentuun, niin olisin estänyt häntä muuttumasta sinuksi –»

Hätkähdän näkyvästi. »Hän ei ole tippaakaan minunlaiseni.»

»Hän on tismalleen samanlainen kuin sinä!» Adam huu-
taa, heilauttaa kätensä ylös ja nousee sitten seisomaan. »Te kumpikin miehitätte samaa harhaista kuplaa! Poika luulee olevansa jonkin sortin supersankari. Luulee voivansa työkseen kierrellä tappamassa pahiksia. Sinä sait hänet uskomaan, että hän voisi kasvaa koko saamarin maailman kuninkaaksi –»

»En todellakaan tehnyt mitään –»

»Paskanmarjat –»

»Hän ei edes kuuntele minua», kiistan. »Olen yrittänyt kymmenen vuoden ajan opettaa häntä kurinalaiseksi ja ajattelevaiseksi, mutta hänestä on sen sijaan tullut täysin holtiton – »

»Luulin ihan oikeasti, että se tekisi hänelle hyvää.» Adam sanoo nyt. »Tiesin, että hän oli nähnyt pimeitä juttuja. Huomasin, että hän halusi kiihkeästi näyttää kykynsä. Hän teki jo lapsena vaarallista skeidaa, sai itsensä yhtenäen melkein hengiltä, ja minua huoletti, että jossain vaiheessa hän satuttaisi itsensä, jos hänellä ei olisi väylää vihansa työstämiseen. Luulin, että kouluttaminen olisi hedelmällistä. Luulin, että hän oppisi ainakin kunnollista itsepuolustusta. Luulin, että se tekisi hänen elämästään turvallisempaa. Luulin, että hän käyttäisi muutaman vuoden elämästään höyryjen päästelyyn ja tulisi sitten järkiinsä, mutta sen sijaan hän onkin menettänyt jumalauta järkensä ja rakastunut psykopaattiin... ja se on sinun aikaansaannostasi –»

»Itse paapoit häntä!» väitän vastaan. »Tarjosit liikaa positiivista vahvistusta. Syötit hänelle liikaa valheita elämästä. Et

halunnut, että hän pelkää maailmaa. Sait hänet uskomaan, että hän voisi olla mitä ikinä tahtoo, jos vain uskoo itseensä –»

»Ai niinkö? No, teikäläinen jumalauta hemmotteli hänet pilalle», Adam huutaa vastaan. »Annoit hänelle mitä tahansa hän tahtoi. Annoit hänelle hienon tittelin ja liikaa valtaa. Annoit hänen lähteä kanssasi kaikkialle. Annoit hänen nähdä, miten porukka katsoo sinua ja puhuu sinulle ja paskoo housunsa sinun seurassasi, ja poika rakasti jumalauta joka sekuntia. Hemmetti, hänhän näyttääkin sinulta –»

»Ei ole minun syytäni», sanon, ja ääneni kohoaa uhkaavasti, »että James päätti käyttää minulta saamaansa tietoa huonojen valintojen tekemiseen –»

»No ei se jumalauta minunkaan syytäni –»

»Kyllä muuten –»

»Eipäs ole –»

»*Sinä teit tämän hänelle*», me kumpikin sanomme yhtä aikaa.

**NYT, ENSIMMÄISTÄ KERTAA
ELÄMÄSSÄNI, EN TOTTELE
KENENKÄÄN KÄSKYJÄ.**

Voivatko viholliset koskaan luottaa toisiinsa? *Vapauta minut* on Tahereh Mafin kutkuttavan romanttisen dystopiasarjan toinen osa. Se jatkaa unohtumatonta matkaa maailmassa, jossa ajatukset täytyy pitää kätkettynä.

9 789510 527504

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52750-4